

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,90+ 2,10 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.41 + 0.09 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

*Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!*

J Time
Committed
À délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 13.

(388.)

Vol. 17.

satellite **1-416**

Thursday,

July 5,

2007

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Portrét

Milady Horákové

Ti z vás, kteří jste se zúčastnili neobyčejně působivého programu Marka Janáče z Českého rozhlasu o procesu s Miladou Horákovou 27. června 2007 v Munkově centru na Torontské univerzitě nebo snad z něho uvidíte záběry v televizi (nevím, jak zvědavá byla její kamera), mohl zaujmout portrét Milady Horákové na stojanu blízko mikrofonu. Je to vznešená perokresba, jejíž původ není nezajímavý. Vznikla ještě předtím, než se naši dnešní novináři a filmaři v Kanadě usadili. Jejím autorem je Jaroslav Šejnoha, akademický malíř, jednu dobu československý velvyslanec v Egyptě, člen národně-sociální strany, k níž patřila i Milada Horáková.

Jestliže se nemýlím, Šejnoha tuto perokresbu vytvořil pro tryznu za Horákovou, kterou Klub Milady Horákové uspořádal k třetímu výročí Miladiny smrti (27. června 1950), 2. července 1953 v divadle Ontarijského muzea, na níž promluvila kanadská poslankyně Margaret Aitken ("Až toto století se bude uzavírat, Dr. Milada Horáková bude legendou a jedním z nesmrtelných jmen tohoto století.") a vystoupili Jiří Corn, jeho dcera Slávinka, já a několik dalších.

Horáková rodina měla k Torontu blízko. Bydli tu rodina Jiřího Corna, který s manželem Milady poslouchal její proces. Miladin manžel i její dcera Jana později několikrát Cornovy navštívili a mnozí z nás měli příležitost se s nimi setkat... Paní Jana Khanová se zúčastnila i letošního pořadu na Torontské univerzitě. Během večera jí byla Blankou Rohnovou předána Masarykova cena, která byla její matce udělena in memoriam květnovým kongresem Českého a Slovenského sdružení v Kanadě. Dojalo jí to i vyčerpalo.

Do Šejnohovy perokresby jsme se tehdy všichni zamilovali. A tak se jednoho dne v Šejnohově vile sešli Jaroslav Šejnoha, znamenitý tiskař Jaroslav Reichl a já, který neuměl nic, ale měl našetřeno pár dolarů, tak jsme se rozhodli vydat několik set kopií portrétu v paspartách. Sehnali jsme dohromady tlupu lidí a pasparty vytvořili. Pasparty se rozeběhly po světě a teď jednu sotva najdete.

Josef Čermák

***

BLANKA ROHNOVÁ PŘEDÁVÁ MASARYKOVU CENU DCEŘI MILADY HORÁKOVÉ JANĚ KHANOVÉ, V POZADÍ M. JANÁČ

Kdopak by se Palackého bál?

Podle divadelní hry *Kdo se bojí Virginie Woolfové* byl natočen film, který běžel dokonce i v Praze. Předcházela mu česká verze divadelní hry *Kdopak by se Kafky bál*, kterou uvedlo v šedesátých letech *Divadlo S. K. Neumanna* v Libni. Kafka byl tehdy přijatelnější než Wolfová. O pár let později byla Virginie Woolfová (1882-1941) přijatelnější než Kafka. František Palacký záměrně končil českou historii rokem 1526, když na český trůn přišli Habsburkové. Jestliže o Palackém něco víme, pak již o jeho pokračovateli Francouzi Ernstu Denisovi nevíme téměř nic. Podobně je to s historií. Dnes se lidi nebojí Palackého a historie do roku 1526, ale nedávná historie je pro ně něčím velice nepřijemným. Obzvláště pokud byli součástí této doby.

Jako kdyby nikdo nechtěl nést zodpovědnost za období nedávno minulé. Pamatuji se, jak jeden dosti slavný historik v sedmdesátých letech za sebou zametal stopy a jak si dával pozor, aby nebyl podepsán pod ničím, co by ho kompromitovalo v budoucnosti. Je zajímavé, jak málo lidí, kteří byli aktivní v padesátých letech berou vinu za toto období na sebe. Jeden dnes populární spisovatel, kdysi aktivní komunista, později bojovník proti normalizaci, zakazoval v padesátých letech Foglara, dnes by pro změnu vyřadil z učebnic Karolinu Světlou. Když jiný spisovatel žijící v exilu ho jemně upozornil, že s tím literárním doporučováním, co je vhodné pro mládež, má určité zkušenosti, byl oheň na střeše.

Dnes hledím s jakousi nedůvěrou, když bývalému členu KSČ,

dnes exponentu ODS, připadají pravicové reformy nedostatečné nebo když bývalý funkcionář SSM je dnes na špičce pelotonu bojujícího proti komunismu.

Na druhou stranu mne i po letech dojmá dopis ředitele základní školy, který v okamžiku, kdy do soudní síně při procesu s Miladou Horákovou chodily tisíce rezolucí odsuzujících vlastizrádce, žádal pokorně Klementa Gottwalda, aby tento rozsudek alespoň pro ni zrušil. Člověk za jeho dopisem cítí nejen tu děsivou atmosféru strachu, ale zároveň odvahu jedince, která později dokázala rozložit totalitu. Vzpomněl jsem si na film *Dvanáct rozhněvaných mužů*, kdy také pouze jeden z těch dvanácti měl odvahu jít proti proudu, ale nakonec přesvědčí ostatní. To jsou ty okamžiky, které hýbají dějinami, ale dějepisci je málokdy postřehnou. Lid o nich nerad slyší, protože potřebuje hollywoodské supermany.

Pořad Marka Janáče o Miladě Horákové, který jsme mohli vidět či slyšet v Munkově centru v Torontu 27. června 2007 v den 57. výročí poprav byl dobrý právě proto, že nelíčil oběti černobíle. Oběti kličkují, mají strach, prožívají svůj vnitřní boj, pochybnosti, tak jako pět a půl století před nimi jiný český intelektuál v Kostnici. Dokument byl dobrý také proto, že si všiml i toho ojedinělého hlasu, možná hlasu prvního disidenta, byť pro mnohé dnes hlasu chabého a nedostačujícího.

Aleš Březina

***